

Tajná náuka rosekruciánov
Že je Večný Prapôvodca
Nedeliteľný,
je rovnako samozrejmé,
pretože všetko,
čo možno rozdeliť
na časti alebo čiastočky,
musí byť predovšetkým
pôvodne zostavené
z častí alebo čiastočiek.
A všetko, čo je
zostavené z častí
alebo čiastočiek,
musí byť iba Zostavenie,
Zhluk,
Súbor alebo Skupina
takých častí a čiastočiek,
a preto vôbec nie Skutočná
Jednotka alebo Jednota.
A čo viac,
to čo je Nekonečné,
nemožno rozdeliť
na časti alebo čiastočky
bez straty
jeho základnej Nekonečnosti
– rozdelené Nekonečné
nie je vôbec Nekonečným,
ale iba Zbierkou,
Súborom Konečných Vecí.
O Absolútnej Nedeliteľnosti
musí byť hovorené
len pri Pravej Jednote
a Nekonečnom Bytí.
Nie je žiaden logický únik
z tohto záveru.
Že Večný Prapôvodca
je nespôsobilý
Základnej Zmeny
je podobne samozrejmé,
pretože hoci môže
prejavovať nekonečnosť
zmeny, avšak vždy musí
zotrvať v podstate
Sám Sebou a nikdy
ničím iným než Sebou.
A čo viac,
keďže nie je zostavený
v podstate z kvalít,
vlastností či atribútov,
nemôže podstúpiť

zmenu, ktorá prichádza
z posunu pólov Protikladov.
A nemajúc Formu,
nemôže zažívať
zmenu, ktorá vychádza
zo Zmeny Formy.
O Večnom Prapôvodcovi
musí byť vyslovená
Absolútna Nemennosť.
Nie je žiaden logický únik
z tohto záveru.
Že je Večný Prapôvodca
Nekonečný,
je podobne samozrejmé.
Musí byť Nekonečný,
pretože neexistuje nič iné,
čím by mohol byť
ohraničený, definovaný,
obmedzený, spôsobený,
ovplyvnený.
To čo je Absolútne a Prvotné,
Najvyššie a Elementárne,
nemôže mať žiadne väzby
alebo obmedzujúce
podmienky či Veci.
Absolútna Nekonečnosť
musí byť vyslovená v prípade
Večného Prapôvodcu.
Nie je žiaden logický únik
z tohto záveru.
Že Večný Prapôvodca
odpočíval v „Nevedomom
bezsenom spánku“,
zastávajú všetci pokročilí
metafyzici a filozofovia,
ako logickú nutnosť,
ak máme postulovať
existenciu obdobia alebo
stavu Nezjavenia.
Pretože ako vedia všetci
psychológovia a filozofí,
vedomie
(dokonca aj vo forme snov)
je nemožné bez Zmeny.
Nemenný stav vedomia
môže byť vyjadrený
iba ako Nevedomie.
A predsa, študent nesmie
upadnúť do toho omylu,
aby veril, že toto

Nekonečné Nevedomie
implikuje „podriadenosť
voči vedomiu“,
pretože skôr z toho vyplýva
stav „vychádzajúci nad“
bežné vedomie –
stav Nekonečného
Nadvedomia –
stav presahujúci vedomie,
v ktorom je večne prítomná
„možnosť vedomia“
bez jeho cvičenia.
Bežné vedomie
je poklesnutím tohto
stavu Nevedomia,
nie jeho vzostupom.
Toto rozlíšenie je dôležité
a študent ho nesmie
stratiť zo zreteľa.
Ako máme práve teraz
objaviť, keď sa Zjavenie
začína objavovať,
vtedy a jedine vtedy, možno
o Večnom Prapôvodcovi
povedať, že začína „snívať“
– sen o nekonečnosti
vesmírov, nasledujúcich
jeden po druhom
v rytmickej súslednosti.
A iba vtedy sa
Večný Prapôvodca
plne prebudí zo sna,
do jasného poludnia
nekonečného seba - vedomia,
o ktorom možno uvažovať,
že je plne „bdelý“ a vedomý.
Tieto skutočnosti sa postupne
rozvinú, ako pokračujeme
v úvahách o Aforizmoch.
„Iné než Večný Prapôvodca
tam bolo Nič, buď
Skutočné alebo Zdanlivé.“
Tu opäť máme
samozrejmú pravdu.
Nemohlo existovať
žiadne iné Skutočné bytie –
žiadna „iná“ než Nekonečná
a Absolútna Realita –
pretože výrok o
Nekonečne a Absolútne

so sebou súčasne nesie
aj výrok
o Samote, Ojedinelosti
a Jedinečnosti.
Nemôže existovať
žiadne „iné“ Skutočné bytie
než Nekonečná Realita.
A v neprítomnosti Zjavenia,
nemohla byť žiadna Zjavná
(t.j. zjavená alebo „stvorená“
Vec alebo Veci)
Vec v existencii
v období Nekonečného
Nezjavenia.
Nie je žiaden logický únik
z tohto záveru.
Nakoniec je študent
ešte raz ponúknutý,
aby sa uchýlil k symbolu
Nekonečného Priestoru,
v tejto úvahe
o Nekonečnom Nezjavnom,
či už sa mu to zdá ťažké
alebo takmer nemožné
pochopiť pravdu
vyhlásení obsiahnutých
v Prvom Aforizme,
týkajúcich sa
Večného Prapôvodcu
v stave
Nekonečného Nezjavného
počas Kozmickej Noci.
Ten symbol bude považovaný
za dokonale primeraný,
aby človeku umožnil
„uvažovať o Nekonečnom
Ne-zjavnom“, hoci
samozrejme je nemožné
vykresliť mentálny obraz
buď symbolu
alebo skutočnosti,
ktorú reprezentuje.
Edgar Allen Poe
dobro povedal
o myšlienke a koncepte
„Nekonečna“
a podobných snahách
ľudskej mysle uvažovať
o neuvažovateľnom:
„Toto jazero slov

a nejakých ďalších výrazov,
ktorých ekvivalenty existujú
takmer vo všetkých jazykoch,
nie je nijakým spôsobom
vyjadrením idey,
ale úsilím o nejakú.
Symbolizuje
možný pokus
o nemožnej predstave.
Človek potreboval termín,
ktorým by zdôraznil
smer tohto úsilia –
mrak, za ktorým leží,
večne neviditeľný,
predmet tejto snahy.
V závere bolo požadované
slovo, pomocou ktorého
by jedna ľudská bytosť
mohla okamžite postaviť
samu seba do vzťahu
s inou ľudskou bytosťou
a s určitou tendenciou
ľudského intelektu.
Z tohto vyvstal tento termín,
ktorý takto reprezentuje
iba myšlienku o myšlienke.
Skutočnosť je, že na základe
výroku o akomkoľvek
z tej triedy termínov,
ku ktorým toto patrí –
trieda predstavujúca
myšlienky o myšlienke,
ten, kto má správne povedať,
že uvažuje, že sa vôbec
necíti vyzvaný,
aby sa zaoberal nejakou
konceptiou, ale jednoducho
aby namieril svoj mentálny
zrak na daný bod
na intelektuálnej oblohe,
kde leží nejaká hmlovina,
ktorú nikdy nevyrieši.
Aby to vyriešil, vskutku
nevynakladá žiadne úsilie,
pretože s rýchlym inštinktom
pochopí nielen
nemožnosť,
ale čo sa týka
všetkých ľudských cieľov,
nepodstatnosť

toho riešenia.
Vidí zrazu, ako je to
ďaleko od mozgu človeka,
a dokonca ako,
ak nie presne prečo
to leží mimo neho.“
V Tajnej Náuke
Rosekruciánov
nie je preto vynaložená
žiadna snaha
definovať Podstatu
Večného Prapôvodcu –
v skutočnosti sa tvrdí,
v duchu Spinózovho
slávneho aforizmu, že
„Definovať Nekonečno
je ako poprieť Nekonečno.“
V odmietnutí prisúdiť
konečné kvality,
vlastnosti a atribúty
Osobnosti
Večného Prapôvodcu,
Rosekruciáni
nechcú naznačiť, že
Nekonečná Realita
je pod rovinou
Osobnosti, ale skôr
že je tak nezmerne
nad tou rovinou
a tak nekonečne presahuje
celú Osobnosť,
že je detské myslieť si
alebo hovoriť o nej v zmysle
Osobnosti.
Vynikajúci myslitelia
tvrdili,
že dokonca aj končená
inteligencia človeka
je schopná pochopiť
stav inteligencie
o toľko vyššej,
než je inteligencia aj toho
najinteligentnejšieho človeka,
podobne ako je táto vyššia
než je inteligencia švába.
Keď je to tak,
ľahko možno pochopiť,
že taká Sila,
ktorej prejavenie
takého vynikajúceho stupňa

inteligencie bytia,
 je len maličké úsilie sily,
 je a musí byť,
 vo svojej pôvodnej podstate
 tak nekonečne nad rovinou
 ľudskej osobnosti,
 že je prakticky urážkou
 uvažovať o nej
 v zmysle Osobnosti.
 Ako bolo často uvedené
 v tejto úvahe
 o Prvom Aforizme,
 stav Bytia Nekonečnej
 a Absolútnej Reality –
 Večného Prapôvodcu –
 počas tohto stavu
 Nekonečného Nezjavného
 nemožno vyjadriť slovami,
 pretože je to mimo slov.
 Možno o tom uvažovať
 iba symbolicky –
 pomocou jediného
 možného symbolu,
 t.j. Nekonečného Priestoru.
 Aj keď označený symbolom,
 možno o tom uvažovať
 iba v zmysle popierania,
 pretože bytie v stave
 Absolútneho Bytia
 (ktoré ako hovorí Hegel,
 je prakticky identické
 s Ne-Bytím, keď
 slovo „Bytie“ je používané
 v zmysle konečného,
 podmieneného
 a limitovaného Bytia),
 nemožno o tom uvažovať
 ako o majúcom akékoľvek
 kvality, atribúty či
 vlastnosti Vecnosti.
 Preto jeho stav Bytia
 môže byť naznačený
 iba s použitím výrazov
 zahŕňajúcich
 negáciu všetkých tých
 kvalít, vlastností
 a atribútov,
 ktoré ľudia pripisujú Veciam
 – dokonca aj tým Veciam,
 ktoré skôr pociťujú

než chápu
 a ktoré reprezentujú
 aj tie najvzdialenejšie hranice
 ich duševných snách.
 Edwin Arnold,
 vo svojej krásnej básni
 „Svetlo Ázie“
 dobre vyjadril
 budhistický koncept
 tejto
 „myslenie presahujúcej“
 Podstaty
 Nekonečnej Reality,
 v nasledujúcich slovách:
 „Óm Amataya!
 Nemeraj slovami
 Nezmerateľné.
 Ani nevnáraj
 šnúru myslenia
 do Nezmerateľného.
 Kto sa pýta, chybuj,
 kto odpovedá, chybuj,
 nehovor nič!
 Uvidí nejaký zízach
 smrteľnými očami?
 Alebo nejaký hľadač pochopí
 smrteľným rozumom?
 Závoj za závojom sa zdvihne
 – ale musí tam byť
 Závoj na závoji vzdadu!“
 A tak Rosekruciáni
 považujú skutočnosť
 Nekonečnej Nezjavnej –
 Absolútnej Podstaty –
 iba za symbol
 Nekonečného Mora
 Čistého Priestoru,
 odpočívajúceho v stave
 Absolútneho Pokoja
 a Absolútnej Priehľadnosti,
 cez ktorú
 sa smrteľné oči uprene
 pozerajú a zdá sa,
 že nevidia NIČ:
 ale čo Osvetlená
 Intuícia vníma
 ako Celosť namiesto
 Ničoty.
 Absolútne a Nekonečné Bytie
 namiesto Ničoty –

Nekonečný Život
 namiesto Smrti!
 Hoci to nemôže byť
 vnímané
 smrteľným vedomím
 a hoci to presahuje
 najvyššie úsilie
 intelektu aj predstavivosti,
 pochopiť alebo vyobraziť,
 predsa najvyššie správy
 o Čistom Rozume nás
 informujú, že musí byť
 prítomný, a najvyššie správy
 o Intuitívnej Viere hovoria,
 že je nemožné pochybovať
 o jej vše-prítomnosti
 a skutočnosti. Pre
 nevedomého a polo múdreho
 tento symbol môže pripadať,
 že neznamená Nič:
 ale pre osvetleného
 a skutočne múdreho
 to predstavuje
 Absolútnu CELOSŤ Reality.
 Hľadajte teda na tento symbol
 Nekonečného Priestoru
 s bážňou, pretože
 reprezentuje naše najvyššie
 (aj keď slabé) snahy
 vyjadriť povahu
 Nekonečnej Podstaty Bytia!